

תיאטרון
באר-שבע

הלוויה חורפית

קומדיה מצחיקה עד כאב | מאת: חנוך לוין | בימוי: יאיר שרמן

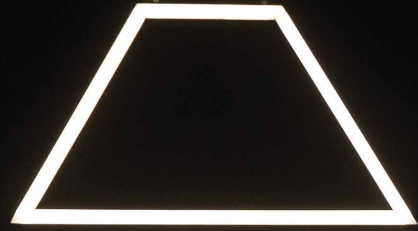
BEER-SHEVA
THEATRE

WINTER FUNERAL

by Hanoch Levin | Directed by Yair Sherman

שחקנים
פופוצ'נקו - אור אדרי
ברגונצ'לא - רוני בליץ
ציצקיבא - ליליאן ברטו
שרציה - שירי גולן
לצ'ק בוביצ'ק - עלא דקה
אנג'ל סמואלוב - מיכל וינברג
ולוציה - יובל לוי
אלטה בוביצ'ק/שחמנדר'ינא - אורה מאירסון
פשושיציה - זוהר מידן
ליכטנשטיין - אברהם סלקטר
רוזנצויג - אבי פניני
פרופסור קיפרנאי - אמיר קריאף
רסס - מולי שולמן
נגן חמת חלילים - אריק גרשקוביץ'

מאת חנוך לוין
בימוי יאיר שרמן
תפאורה יאיר שרמן, זוהר שואף
תלבושות יהודית אהרון
תאורה נדב ברנע
מוסיקה נדב ויקינסקי

הצגה ראשונה: 28/4/2018
משך ההצגה: שעה וארבעים דקות (ללא הפסקה)

"חתן את בתך או קבור את דודתך - הלוויה חורפית לכל המשפחה." זה היה הסלוגן שליווין כתב לתכניה המקורית של ההצגה שביים בסוף שנות ה 70. אלה הם שני הכוחות המרכזיים, הסותרים, שמניעים את הדמויות קדימה לאורך המחזה. כולנו נולדים ומתים.

בתוך המרוץ המטורף וחסר הסיכוי הזה שלנו נגד הזמן אנחנו מייצרים לעצמנו רגעים שבהם אנחנו תולים את התקווה שלנו - רגעים שיעניקו לחיינו משמעות ותוקף. אנחנו נאחזים ברגעים האלו והם הופכים עבורנו לנקודות מפתח שבאמצעותן אנחנו מעריכים את עצמנו, את ההישגים שלנו.

מי יבוא, מה יגידו, איך יסכמו את חיינו. או כמו ששרציה אומרת: "400 אורחים - 800 עופות".

אובדן הפרופורציה הכל כך אנושי הזה, המפתח להבנת המחזה, מייצר רגעים קומיים - טראגיים. כי בסופו של דבר הבדיחה היא קצת עלינו...

החיבור של זה לתיאטרון הוא בלתי נמנע. במשך חודשים אנחנו עובדים מסיבב לשעון, משוננים טקסטים, חוזרים על העמדות בימתיות, עוברים על כל רגע עשרות פעמים, שוכחים את החיים עצמם רק כדי לייצר מראה בדיונית של מה שאנחנו מאמינים שהוא הדבר החשוב ביותר בעולם - קסם התיאטרון. והנה, ההצגה עולה, ומגיע קהל, וחלק צוחק, וחלק נרדם, ומוחאים כפיים, או שיוצאים באמצע, והאור עולה, והאיפור יורד, וכולנו נכנסים להסעה, וכל אחד יורד בתורו, ומגיעים לבד לבית חשוך, נכנסים למיטה והולכים לישון.

כמה מוזר וכמה לא מעניין כמו שהיתה אומרת ציצקבא.

דבר מעצב התאורה | נדב ברנע

בהפקה זו של "הלוויה חורפית", החלטנו ללכת על במה נקיה למדי וכמעט ריקה לחלוטין.

למעט מסגרות ברזל לבנות ובלונים, הבמה ריקה, ולכן תפקידה של התאורה בהפקה זו הוא משמעותי למדי.

לאורך כל המחזה התאורה מגדירה את הלוקיישן ואת האווירה כמעט ללא עזרים נוספים, ומכיוון שהמחזה עובר בין לוקיישנים רבים ושונים היינו זקוקים לכמה נייטרלית שתקבל בצורה טובה את תמונות האור השונות.

בחרנו במסך אחורי לבן המקבל שטיפות אור צבעוניות המוסתר ביד טול שחור, מה שאיפשר לבמה להיות לעיתים קופסא שחורה קלאסית, ולעיתים לבנה ו"פתוחה".

המחזה של חנוך לוין מאתגר מאוד ודורש להתחסס אליו גם בהנווור וגם בכובד ראש.

אין זה קומדיה קלאסית המאופיינת לרוב בשטיפות אור פתוחות וחזקות, אלא תנועה מתמדת בין תמונות מוות קודרות ומאיימות, ובין תמונות חתונה או שפת הים בהן התאורה פתוחה וחזקה.

בין צחוק מתגלגל לחשבון נפש. בין החיים למוות.

זוהי זכות גדולה עבורי ליצור עבור מחזה של לוין.

הלוויה חורפית, בורלסקה מאת חנוך לוין ובבימויו, תיאורה משה שטרנפלד, מוסיקה פולדי שמן.

אם איתרע מזלך, וערב החונת בתך היחידה - החונת לה יתלת שנים כה ארוכות - ממה דודתך הגלמרודה, ובנה בא באישרך-לילה לבסר את הבטורה; האם תפתחי לו את הדלת, תדחי את החונת בתך ותבלי למחרת בהלוויה חורפית? או שמא תתעקסי לא לקבל את הבטורה ולא תפתחי? אך אם היחרם הוא עקשן עוד יותר, ודופק ודופק ומעיר את כולם, מה אז? תפתחי לו? או אולי תתעקסי גם את, תנצלי שעה כדור ותמלטי עם כולם מן הבית כליל סערה רגש אל הרחובות הריקים? אך אם היחרם אינך אא מוותר אא ורודף אחריכם וכמעט אא, מה אז? תכנעי לבטורה? או אולי ימצאו בכ כוחות על-אנוש ותדאי באויר עם כל מטפחתך, ותערפו עד להיפאליה? אך אם גם היחרם, בכוחות לא פחותים, הגיע להיפאליה אף הוא, מה אז? תאמרי נואט? או אולי תנסי להפיל אותו אל התהום ולגמור אחת ולתמיד את השטות הזאת?

על שאלות אלה, ורבות אחרות, ישיב לך צוות מומחי "הבימה", טמראל סבל, ליא קניג, אברהם רונאי, טלמה בר-טביט, מוסקו אלקלעי, ישראל בקר, טונה שואר, פאני לוביץ' (שמעון פינקל, נתן ורלפוביץ'), סנדרה שדה, דוד סטרן ומירב גרי.

חתן את בתך או -
קבור את דודתך;
"הלוויה חורפית" - לכל המשפחה!

דבר היוצר | חנוך לוין

אודות "הלוויה חורפית" לתכניית ההצגה בבימויו בתיאטרון הבימה, 1978

חנוך לויין | מחזאי

חנוך לויין (18 בדצמבר 1943, תל אביב - 18 באוגוסט 1999) היה מחזאי, במאי תיאטרון, משורר וסופר ישראלי.

חנוך לויין נולד בתל אביב ב-18 בדצמבר 1943 ונפטר ממחלת הסרטן ב-18 באוגוסט 1999. לויין, מחזאי, במאי, משורר וסופר, כתב מחזות, מערכונים, פזמונים, סיפורים ושירה; גם ביים את מרבית מחזותיו בעצמו. ביצירתו הבימתית כבימאי וכמחזאי, הוא פיתח שפה דרמטית ותיאטרונית ייחודית, שנוצרה תוך שלוב בין הטקסט הפיוטי שכתב לבין הדימויים שעיצב עם השחקנים ומעצבי התפאורה, התלבושות והתאורה, המוסיקאי והכוריאוגרף. הצגותיו התאפיינו ביכולתו לשלב בין עבודתם של יוצרים שונים והיו תמיד חגיגה של מלים ושל דמויים חזותיים, המבוססת על אהבה רבה לתיאטרון ולכל הלוקחים חלק בהצגה.

לא רצוי להסמיק נסיבות ביוגרפיות מסוימות ליצירה ענפה, רבגנית וייחודית כל כך כשל לויין, אך ניתן בכל זאת לאבחן נושאים מסויימים, תבניות ונטיות אמנותיות המאפיינות את יצירתו, וכן צרכים, דחפים ותשוקות שבאמצעותם ארג לויין האמן את יצירתו ואת חייו. מבחינת האווירה והתרבות שאפפו את לויין, ניתן למפות צמתיים בין כמה עולמות מורכבים. לויין הוא בן למשפחה דתית, נצר לרבנים ידועים מחסידות פולין. השכלתו הראשונה הייתה דתית, תחילה בבית הספר היסודי דתי "עבץ", ואחר כך בבית הספר התיכון הדתי "צייטלין". הוא גדל בשכונת עוני ליד התחנה המרכזית הישנה של תל אביב, ובה עברו עליו ילדותו ובגרותו. בגיל שתים עשרה וחצי התייתם מאביו, ונאלץ לאחר מכן לעזוב את בית הספר כדי לעזור לאמו לפרנסתם. את לימודיו בבית ספר תיכון השלים תוך עבודה כנער שליח. לויין התבגר בישראל של שנות השישים, בחברה שהתאפיינה בהבדלים חריפים בין ילידי הארץ לבין עולים חדשים, בין עשירים לעניים, בין מזרחיים לאשכנזים ובין יהודים לערבים. הבדלים אלה הלכו והתעצמו לאחר מלחמת ששת הימים, בתקופה שהחל פרסומו של חנוך לויין כמחזאי. החיבור בין עולם הילדות ועולם הנערות והבגרות של לויין הוא ללא ספק תרכובת ייחודית של תרבות ישראלית תל אביבית, שבתוכה צמח ולמענה יצר.

לויין החל דרכו כסטייריקן. בתקופת לימודיו באוניברסיטת תל אביב (1964 - 1967) פורסמו בעיתון הסטודנטים סאטירות מפרי עטו. גם מחזותיו הראשונים היו סאטירות פוליטיות, ביקורת נוקבת על שכרון הניצחון שאחז בחברה היהודית בארץ לאחר מלחמת ששת הימים. לויין לעג לדפוס הרהב של החברה הישראלית והוקיע אותם. ברבים מכתביו מצויה ראייה נבואית ממש על התוצאות הטרגיות שהכיבוש עלול לגרור, ואכן גרר. באוגוסט 1968 הוצגה התכנית הסאטירית את ואני והמלחמה הבאה שביימה עדנה שביט, ובמרץ 1969 התכנית קטשופ בבימוי דוד לויין, אחיו. תהילתו של לויין (בעיני מעטים, אז) באה לו בעקבות הסערה הציבורית שליוותה את מלכת אמבטיה שהוצגה בתיאטרון הקאמרי באפריל 1970 בבימוי דוד לויין. ההצגה הורדה מהבמה לאחר 19 הופעות בלחץ הקהל.

במקביל להצגות הסאטירה הפוליטית, ולמעשה כתחילתו של סוג דרמטי נוסף שליוו פיתח, הוצג ב-1969 המחזה סולומון גריפ בבימוי הלל נאמן בתיאטרון הפתוח. סולומון גריפ, ראשון לסדרה קומדיות המתמקדות בתשוקותיהם ובסבלותיהם של דמויות עגמומיות במסגרת החברתית של זוג או משפחה, בשיכון או בשכונה עירונית זו או אחרת. אך חפץ (תיאטרון חיפה, 1972), למשל, הוא מחזה הניתן הן לפירוש חברתי-ישראלי בהיות פוגרא, דמות מובילה ביצירה, בת 24 כגילה של מדינת ישראל אז, והן כמחזה קיומי על השפלות הדדיות. עוד מחזות מסוג זה הם: יעקובי וליידנטל (תיאטרון הקאמרי, 1972), נעורי ורדליה (תיאטרון הקאמרי, 1974), קרום (תיאטרון הקאמרי, 1975), פופר (תיאטרון הקאמרי, 1976), סוחרי גומי (תיאטרון הקאמרי, 1978), אורזי מזוודות (תיאטרון הקאמרי, 1983), מלאכת החיים (תיאטרון הבימה, 1989), המתלבט (תיאטרון הקאמרי, 1990), הופס והופלה (תיאטרון הקאמרי, 1991), האישיה המופלאה שבתוכנו (תיאטרון החאן, 1994) והזונה מאוהיו (תיאטרון הקאמרי, 1996).

ב-1979, עם הצגת הוצאה להורג בתיאטרון הקאמרי, הסתמן כיוון חדש במחזאות של לויין - המחזות המיתולוגיים. מחזות אלה מבוססים על מיתוסים מרכזיים בתרבות המערב, כמו ייסורי איוב (הקאמרי, 1981), הזונה הגדולה מבבל (הקאמרי, 1982) הילד חולם (הבימה, 1993), פעורי פה (הקאמרי, 1995),

האבודות מטרויה (הקאמרי, 1984), כולם רוצים לחיות (הקאמרי, 1985) והבכיינים - קריאה חדשה של אגממנון של איסקילוס, והמחזה האחרון שכתב לפני מותו. במחזות אלה מפתח לויין דיאלוג עם הסמלים העיקריים ועם תבניות היסוד של התרבות המערבית תוך ניסיון לכתוב טרגדיה מודרנית ולעצב מחזה את הסבל האנושי באופן דרמטי. דוגמה חשובה לסוג זה של דרמה המתמקדת בסבל הוא המחזה אשכבה, המבוסס על שלושה ספורים של צ'יכוב, וההצגה האחרונה שליוו ביים (תיאטרון הקאמרי, 1999).

דרכו של לויין כבמאי החלה ביעקובי וליידנטל (תיאטרון הקאמרי, 1972), כשעבד עם זהרירה חריפאי, יוסף כרמון ואלברט כהן, ועם מעצבת התפאורה והתלבושות רות דר. אחרי הצגה זו ביים לויין 21 מחזותיו. התקשוריותו עם שחקנים רבים היו לעיתים ארוכות טווח, כמו עם חריפאי, כרמון, כהן וכן עם ג'יטה מונטה, יצחק חיזקיה, ששון גבאי, רבקה גור, רות סגל, רבקה נוימן, יהודה אלמגור, מיכאל כורש, דרוו קרן, דינה בליי, סנדרה שונוולד. הוא עבד עם המעצבים רותי דר, רוני תורן, רקפת לוי, עם המוסיקאים אלכס כגן, פולדי שצמן, אורי וידיסלבסקי ויוסי בן נון שנים רבות ואיתם עיצב את שפתו הייחודית בתיאטרון.

במותו השאיר אחריו לויין ירושה רוחנית-אמנותית ענפה, הכוללת 56 מחזות (חוץ מהסאטירות הפוליטיות, ומהמחזות עלו רק 33 על הבמה בחייו); שני ספרי פרוזה, החולה הנחצי והאהובה ואיש עומד מאחורי אשה יושבת; שני קבצי מערכונים ופזמונים, מה אכפת לציפור והגיגולו מקונגו, ספר שירים חיי המתים ושני ספרי ילדים מסע הדוד מקס, הילדה חיותה רואה ממותה. בשנת 1999 השנה האחרונה לחייו, דאג להוציא לאור את כל יצירתו בהוצאה משותפת של ספרי סימן קריאה, הקיבוץ המאוחד וספרי תל אביב.

כיוצר פורה מתחרה כמות יצירתו של לויין רק באיכותה. ביקורת הספרות, הדרמה והתרבות הישראלית הכירה כבר לפני שנים רבות בסגולותיו של לויין, שהוא אחד היוצרים שזכו לשפע עצום של התייחסויות - מיעוטן שוללות ומרביתן אוהדות ביותר. לאחרונה גם מתפתחת הביקורת האקדמית, הכוללת יותר, על יצירתו, אם מבחינת האמירה החברתית, ואם מבחינת לשונו המיוחדת במינה (שכונתה בין היתר "רוזה", מדויקת ו"שרירית") - ובעיקר מבחינת היחס הנדיר בין אלימות מפורשת, חסרת רחמים עצמיים ובוטה, לבין עדנה אין קץ, חמלה ואולי אפילו פן של רוחניות מזוקקת ובלתי מימסדת לחלוטין.

הביוגרפיה נכתבה על ידי פרופסור נורית יערי ופרופסור שמעון לוי.

חנוך לויין, האתר הרשמי.

המחזה **הלוויה חורפית** הועלה לראשונה בבימויו של חנוך לויין בתיאטרון הבימה בשנת 1978. עד להפקה זו, המחזה הועלה בישראל בתיאטרון הספריה ובעולם בצרפת, פולין, ארה"ב, לוקסמבורג והונגריה.

יאיר שרמן | במאי, תפאורה

בוגר-AMDA, ניו יורק.

בימוי- גודמן בית ספר למשחק בנגב: "בגדי המלך", "הנסיכה איבון", "המעגל", "שידוכין", "מתאבל ללא קץ"- (ההצגה זכתה בפרס הבימוי, ההצגה ושחקן המשנה בפסטיבל Kufar International במינסק 2017). סטודיו למשחק מייסודו של יורם לוינשטיין: "הנשים האבודות מטרויה". פסטיבל תיאטרון קצר בצוותא: "למר וייסברג אין רגל", "פרויקט 14/48". תיאטרון לילדים לנוער באר-שבע: "הענק וגנו", קופרודוקציה של תיאטרון באר-שבע ולהקת המחול קמע. תיאטרון תמונע תל-אביב: "הבקכות" (ההצגה זכתה בפרסי קיפוד הזהב לבמאי השנה ולהצגת השנה). פסטיבל בת ים לתיאטרון רחוב, "בת-ים" (ההצגה זכתה בפרס ההצגה הטובה ביותר). להקת המחול "קמע": "משחקים פירטים", "חלום של צעצוע". צוותא: "השיעור". התיאטרון הערבי עברי ביפו: "בובה מתנפחת".

מורה למשחק בגודמן בית ספר למשחק בנגב ובסטודיו למשחק מייסודו של יורם לוינשטיין.

מלחין ומנהל מוזיקלי. בוגר האקדמיה לירושלים על שם רובין במגמת ניצוח וקומפוזיציה. תלמידים לקומפוזיציה של צבי אבני וינעם ליף. שימש כמנהל מוזיקלי של סטודיו למשחק ניסן נתיב בירושלים. כיום משמש כמורה במחלקה הרב תחומית באקדמיה למוזיקה בירושלים. הלחין יצירות קלאסיות שבוצעו על ידי תזמורות וגופי ביצוע שונים, וכן יצר מספר רב של עיבודים לתזמורות סימפוניות עבור זמרי רוק ופופ - אביתר בנאי, ברי סחרוף ואחרים. בפסח 2018, פתחה את הפסטיבל הבינלאומי להצגות ילדים בחיפה, אופרת הילדים "בלונה", שכתב עם הסופרת שירה גפן (בביצוע הסימפונית של חיפה).

הלחין וניהל מוזיקלית עד כה, מעל מאה הצגות תיאטרון, ביניהן "צינורות" מאת אתגר קרת בתיאטרון החאן, "מלח מים" זוכת פסטיבל עכו 2011, "פטר והזאב" אורנה פורת, זוכת פרס מלחין השנה, "בימינו לא יוצאים לדו קרב", תיאטרון באר-שבע, "אקווריום" תיאטרון חיפה, המחזמר "בית מטבחיים 5" זוכה פרס המוזיקאי פסטיבל עכו 2015, ועוד.

ניצן נוימן | עוזרת במאי

בוגרת גודמן בית הספר למשחק בנגב 2017. הצגות במסגרת הלימודים - "אחים בדם" בתפקיד גב' ליונס, "בגדי המלך" בתפקיד ססיליה, "שעת הילדים" בתפקיד גב' אמיליה טילפורד, "גשם שוטף" בתפקיד לורי מנור, "קצה הפותחן", "הדרך לאי שם".

עוזרת במאי - תיאטרון החאן: "העולם האחר". מרכז המצוינות תיאטרון באר-שבע: "מועדון ארוחת הבוקר". בית הספר גודמן: "בגדי המלך", "הדרך לאי שם". מלגות - זוכת ציון לשבח בתחרות כיוונים בחברה - תחרות מונולוגים חברתיים. יוצרת כותבת ומגישה שירה וקטעי ספוקן וורד מקוריים.

מימין לשמאל: ניצן נוימן, נדב ברנע, יהודית אהרון, יאיר שרמן, זוהר שואף

מעצב תעשייתי שערק מהתעשייה לאמנות, בתחילת דרכו עיצב וניהל בתחום העיצוב המסחרי לחנויות ומתקני תצוגה. במקביל יזם, הוזעם ועיצב אירועי תרבות, תערוכות ומסיבות. ב-2011 פרש מתפקידו כמנהל סטודיו ב"קרון פתרונות חזותיים" שמתמחה בעיצוב חנויות והחל להתמקד בעיצוב משלים לאמנותיות. זה כולל עיצוב תערוכות, חללי תצוגה ותרבות, תפאורה ואביזרים לתיאטרון ומחול ויעוץ טכני לאמנים פלסטיים.

מאז עיצב, בין השאר, את תערוכת אמני הרחוב בביתן הלנה רובינשטיין של מוזיאון תל אביב. תפאורה לעבודות "החור" ו"עבודה אחרונה" של אוהד נהרין ללהקת בת שבע. "הקורד" ו"12 צקים דחויים" של אלה רוטשילד. "Come Jump With me" ו"פולחן האביב" של יוסי ברג ועודד גרף. "כל דבר טוב צריך" של מרינה בלטוב לתאטרון הבית. "הפסקת אש" לקברט טוטל. "שונאים סיפור אהבה" ליורם לוינשטיין. חלל תיאטרון המחול של עמותת הכוריאוגרפים "מחסן 2" בנמל יפו. תכנון והפקת תפאורה ל"תמונתו של דוריאן גריי" ו"אליס" של יחזקאל לזרוב לתאטרון הבימה וגשר. אביזרים וריהוט לעבודות של אריאל ברונז, יעל רסולי, ניבי אלרואי, גיקלין פרל, סמינר הקיבוצים ועוד.

יהודית אהרון | תלבושות

בוגרת החוג לאמנות התיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, ביה"ס לאמנות בוויילנה וביה"ס לציור של פרופסור אירנה ברילוב. זוכת פרס התיאטרון הישראלי לעיצוב תלבושות 2014, פרס עיצוב תלבושות של תיאטראות ילדים ונוער 2017 ופרס על שם "ארנון אדר" 2007.

עיצוב תלבושות להצגות - תיאטרון החאן: "נפוליון חי או מת", "הנשים העליונות מיונדזור", "גן הדובדבנים", "אהובת הדרקון", "חוקר פרטי". תיאטרון באר-שבע: "בימינו לא יוצאים לדו קרב", "הורים אימויים", "בית ברנרדה אלבה", "פרח השכונות", "נורה", "למה לא באת לפני המלחמה", "סוליקא". תיאטרון גשר: "גוליבר", "הרצל אמר!", "ואסה", "בין לילה ובין שחר". אנסמבל עיתים/ תיאטרון הקאמרי: "פר גינט", "הרצל", "הדיבוק", "המלך הולך למות", "שלוש אחיות". תיאטרון הקאמרי: "בעל למופת", "נתן החכם", "מאה". תיאטרון חיפה: "דוכסית של אמלפי". תיאטרון בית ליסין: "סיבת המוות", "טניה עולה חדשה" ועוד. עיצוב תלבושות ל"מותק של פסטיבל 9" 2016.

עיצוב תפאורה להצגות - תיאטרון הבימה: "עושה כרצונו", "הדה גבלר". תיאטרון באר-שבע: "קן הקוקייה", "הכול הודות חווה", "הכול בגן", "בין חברים". תיאטרון המדיטק חולון: "מלך היהודים". עיצוב תפאורה ותלבושות להצגות - תיאטרון באר-שבע: "חתונת הדמים", "סליחות". תיאטרון יידישפול: "כוכבים תועים". תיאטרון הקאמרי: "חורף מתחת לשולחן", "הפארסות של ציכוב", "העשירייה הקאמרית", "דולי סיטי" ועוד.

נדב ברנע | תאורה

אמן אור וסאונד; מוזיקאי ומעצב תאורה לתיאטרון, מחול, טלוויזיה וקולנוע וכן מוזיקאי עצמאי (כותב ומלחין). - BPM - מכללה למוזיקה מתקדמת. מסלול דו שנתי בהלחנה ומוזיקה אלקטרונית. לימודי הלחנה ומוזיקה על מחשב. למד בתיכון לאומניות חוף הכרמל. מגמת מוזיקה.

עיצוב תאורה לבמה - תיאטרון, מחול ומופעי מוזיקה - פרס התאורה - פסטיבל חיפה - "אגדת הילדה והעורבים", תיאטרון גשר: "אבות ובנים". תיאטרון גשר בשיתוף הקאמרי: "תמונות מחיי נישואין". בית ליסין: "ההצגה חייבת להיגמר". הבימה: "סיפורו של דוריאן גריי", "פולחן האביב".

מוזיקה לתיאטרון ולמחול - להקת מחול בת שבע: "ונצואלה" - יעוץ מוזיקלי. מייצב וידיאו וסאונד בעקבות משפט אייכמן בתצוגת הקבע של מוזיאון לוחמי הגטאות. סוזן דלל: "סוויירה", להקת ענבל - "אחד בקבוצות של שבע", 2016 - "I dare you". סמינר הקיבוצים - "מר ורטיגו", "מכנה משותף". תיאטרון תמונע: "ירמה", גודמן בית ספר למשחק בנגב - "הנסיכה איבון", "לחץ פיזי מתון", "קאסדה", "רוג'ום". פסטיבל ריקודי חדר - "מורשת מפוחית ופרח". פסטיבל עכו: "אופליה", תיאטרונטו - "שייכת".

מוזיקה לקולנוע ולטלוויזיה - ערוץ 8 שיר סיום לסדרה "משפחות", יס דוקו - עיצוב פסקול לסרט "השד לא כזה נורא", פוסט לסרט "סקריפטום", שיר נושא לסרט "מילה".

אור אדרי | פופוצ'נקו

בוגר בית הספר למשחק של יורם לוינשטיין, תיאטרון באר-שבע: "דונה פלור נשואה לשניים", תיאטרון המדיטק: "מומו", "אמיל והבלשים", "המכשפה בבית ממול". תיאטרון אורנה פורת: "מבצע סבא", "גיבורה", "אימא אל תבואי". תיאטרון הנפש: "דו"ח מצב", פסטיבל עכו, תיאטרון תמונע: "דרקון הזהב", פסטיבל תיאטרון קצר צוותא: "סוד מן העבר". טלוויזיה - "תאגיד" - Y5, "עיקרון החלפה" - הוט 3, "לצבי יש בעיה" - ערוץ 13 רשת, "אילת" - הוט 3. קולנוע - "הרחק מהיעדרו", מוזיקה - השיר "הכול כלול" - מתוך הסדרה תאגיד. זכיות במלגות - תחרות ע"ש ד"ר שוש אביגיל, תחרות מטעם קרן שושהיים.

רוני בליץ | ברגונצלא

שחקן, פסיכודרמטיסט. בוגר בית-צבי 1984. בוגר מכון "כיוונים" לטיפול בפסיכודרמה 2004. "מזל דגים" - הצגת היחיד מאת ש"י עגנון. תיאטרון גשר: "יאקיש ופופצ'ה", "רומן בעבודה". הבימה: "הנפש הטובה מסצ'אן", "הדיבוק", "החייל האמיץ שוויק", "הבחורים בדלת ממול", "ביקור הגברת הזקנה", "סירנו". תיאטרון הקאמרי: "שמו הולך לפניו", "כולם רוצים לחיות", "רולטה צרפתית", "מידה כנגד מידה", "הלילה ה-12", "שידוכין", "אדון וולף". תיאטרון באר-שבע: "אילוף הסוררת", "עקרות הכתיבה", "קומדיה של טעויות", "הביצה", "קז'ז ועשן", "נוכלים ואוהבים". תיאטרון חיפה: "ברנשים וחתיכות", בית ליסין - "הזוג המוזר", "אלטלנה". תיאטרון הספריה: "כאילו בחלום", "התור", "גבר בודד במלכות", "מלקולם הקטן". התיאטרון לילדים ולנוער: "חנה סנש", אודיסנדבד, "דון קיסטובל הנבל". תיאטרון תמונע: "מגנצה", "פרוספרו בירולשים". כמו כן השתתף בסרטי קולנוע שונים בארץ ובחול ובהם: "נשיקה במצ"ח", "אבא גנוב", "האחרת". השתתף בתוכניות טלוויזיה רבות בהן: "חסמב"ה דור-3", "זהו זה", "רמת-אביב ג", "כתר בראש", "סיפורים לשעת לילה מאוחרת" ועוד רבים. מביים מופעים במסגרות שונות בארץ. מנחה סדנאות לשיפור התקשורת הבינאישית המשלבות תיאטרון ופסיכודרמה.

ליליאן ברטו | ציצקיבא

שרתה בלהקה צבאית. בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: "אהבת מוות", "השקר". בתיאטרון הספרייה: "בודדה באפלה", "הלוויה חורפית", "פאל ג'ואי". בתיאטרון באר-שבע: "באופן יחסי", "אחים לנשק", "מירנדולינה", "כטוב בעיניכם" ועוד. בתיאטרון החאן: "אנה גלקתיה", "הנסיכה איבון", "נוף ילדות", "מידה כנגד מידה", "השחקן", "קריפס", "מילה של אהבה", "מלחמה על הבית" ועוד. בתיאטרון הקאמרי: "מילאנו". בתיאטרון הבימה: "היפוליטוס", "הילד חולם", "נב החתול שלך מת", "הדה גבלר", "העז או מי זאת סילביה", "תמונות מחיי נישואין", "אוגוסט מחוז אוסייג", "בגידה", "מלכת היופי של לינאן", "ליזיסטרטה" ועוד. בטלוויזיה השתתפה בסדרות: "החיים זה לא הכול", "בטיפול", "מסכים", "איפה אתה חי" ועוד. זוכת פרס התיאטרון - שחקנית משנה על תפקידה במלחמה על הבית (2003). זוכת פרס מסקין על תפקידה בתמונות מחיי נישואין (2007). בימים אלו מככבת בתיאטרון בית לסיין בהצגה "השקר" ובמספר הפקות עצמאיות שיוזמה בין השנים 2013-2016 אותן גם ביימה עם שותפיה - "אוי אליאס, אליאס!" מאת חנוך לוין ובערב המערכונים "עובדים על הזוגיות" מאת דניאלה לונדון דקל, לחנים: יוני רכטר.

שירי גולן | שרציה

בוגרת ביה"ס התיכון ע"ש תלמה ילין וביה"ס הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1992.

זוכת מלגות קרן שרת 1992-1990. מלגה מטעם הקונסוליה הבריטית. זכתה בפרס השחקנית המבטיחה לשנת 1995 ופרס הצטיינות מטעם תיאטרון באר-שבע.

בין תפקידיה בתיאטרון - תיאטרון הקאמרי: "אוליאנה", "עולמה של איימי", "לכל השדים והרוחות", "יום במותה של ג'ו", "המלביש", "אחורי הקלעים", "קרוב לבית", "יומן חוף ברייטון", "המלך ליר", "אוי אלוהים" ועוד. תיאטרון באר-שבע: "כולם היו בני", "אם הבית", "קִיץ ועשן", "אהבה וזיכרון", "מחלת נעורים", "נוכלים ואוהבים", "המלאך הכחול", "הפסנתר של ברטה", "קן הקוקייה", "המון רעש על לא כלום", "למה לא באת לפני המלחמה", "איפיגניה", "בין חברים", "בית ברנרדה אלבה", "רוחות", "הרולד ומוד", "חתונת הדמים", "עפיפונים", "הורים איומים", "גן הדובדבנים".

תיאטרון תמונע: "מרי סטיוארט", "השחף", "הבכחות".

טלוויזיה וקולנוע - "המסע הארוך", "אבדות ומציאות", "המגפה", "ויקי ואני".

עלא דקה | לצ'ק בוביצ'ק

בוגר גודמן שנת 2016.

מועמד לפרס אופיר לפרס השחקן המשנה הטוב ביותר לשנת 2016 על תפקידו ב"הבן דוד".

מועמד לפרס השחקן המבטיח בפרס התיאטרון הישראלי על "סוליקא" ובימינו לא יוצאים לדו קרב".

קולנוע - "שבעה ימים באנטבה" (גוזה פאדילה), "הבן דוד" (צחי גראד), "מעבר להרים ולגבעות" (ערן קולירין).

טלוויזיה - "המדרשה" עונה 2, "תאגד" עונה 1, "הרוסים" עונה 1.

תיאטרון - בימינו לא יוצאים לדו קרב, "סוליקא", "אם נדע לאהוב", "עפיפונים", "החיייל הרזה".

מיכל וינברג | אנג'ל סמואלוב

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי.

זוכת פרס התיאטרון לשחקנית המבטיחה שנת 2001. זוכת מלגת קרן שרת.

בין תפקידיה בתיאטרון - תיאטרון הספריה: "שדים ורוחות", "המיזנטרופ", "בורגנים", "נפש יהודי", צוותא: "מנגינות מוזרות", תיאטרון תמונע: "ג'ודי יקירתי", "איכה?", "Mein Jerusalem performance by Sabine Sauber",

"השחף", "מרי סטיוארט", "הבקכות". תיאטרון המדיטק: "אורה הכפולה", "הידיד בת ההרים". תיאטרון גשר: "דון ז'ואן", "אוכלים", "ים", "השטן במוסקבה", "חלום ליל קיץ", "העבד", "אופרה בגרוש", "שושה", "נישואי פיגארו", "כפר", "מומיק",

"הברון מינכהאוזן", "זריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "גן הדובדבנים", "הבן הבכור", "לילות לבנים", "רומן בעבודה", "הלילה ה-12", "הרי את לעצמך",

"מסעות אודיסאוס". תיאטרון באר-שבע: "פיאף", "הרוזן ממונטה כריסטו", "החולה המדומה", "קומפני", "למה לא באת לפני המלחמה", "נורה", "איפיגניה",

"רק אתמול נולדה", "רומיאו ויוליה", "חתונת הדמים", "קומדיה סקסית בליל קיץ", "אם נדע לאהוב", "בימינו לא יוצאים לדו קרב". תיאטרון הבימה: "סיפורים אינטימיים".

טלוויזיה ובקולנוע - "סיפרי יין", "אור - נגדי", וידאו ארט.

יובל לוי | ולוציה

בוגרת גודמן בית ספר למשחק בנגב. הצגות במסגרת הלימודים - "הדרך לאי שם", "שעת הילדים" בתפקיד מרי (ראשי), "בגדי המלך" בתפקיד בובי פורטונה (ראשי), "אחים בדם" בתפקיד לינדה. תיאטרון באר שבע: "רומיאו ויוליה", תיאטרון לילדים ונוער באר-שבע: "גשם שוטף". חג המחזמר בת ים: "טראסק".

טלוויזיה - "היא לא תדע" ערוץ הילדים.

עיצוב תלבושות - "קצה הפותחן" גודמן, "בנות עובדות" גודמן, ע. תלבושות "טימון בן אתונה" של 'אנסמבל עיתים-רינה ירושלמי בקאמרי.

זוכת מלגות - תחרות מונולוגים קומיים, תחרות מונולוגים חברתיים, תחרות כיוונים בשירה.

יוצרת, כותבת ומגישה קטעי ספוקן וורד, העפילה לתחרויות הארציות לפואטרי סלאם בארץ.

אורה מאירסון | אלטה בוביצ'ק/שחמנדריןא

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי.

תיאטרון החאן: "יובל", "הדיבוק", "קליגולה", "תהילה", "עידו ועינים", "הכלה המתה", "רזנטה חוזר משדה הקרב", "עלילות יחזקאל פיידמן", "פעמונים בירושלים", "איוסף הקטן", "באר הבז", "היורדים אל הים", "הרופא בעל כורחו", "אביב מתעורר", "לילה במאי", "ינתי פרזי", "לאונס ולנה", "נולדו אשמים", "האשה הגדולה מהחלומות", "חבריה", "רציחות קטנות", "אהבה שגעון - תמונות שקספיריות". תיאטרון הבימה: "פצפונת ואנטון", "מחול המוות", "מסע ארוך אל תוך הלילה", "הילד חולם", "הדה גאבלר", "רוקדים בלונאסה", "הבחורים בדלת ממול", "השושנה המקועקעת", "סיראנו דה ברז'אק", "חשיבותה של רצינות", "הפליקאן", "הסנוב", "המאובן", "מדיאה".

תיאטרון הקאמרי: "דבורה בארון", "נתן החכם". תיאטרון חיפה: "חברים", "הדוכסית מאמלפי", "הצמא והרעב". תיאטרון באר-שבע: "הכל אודות חווה", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "בית ברנרדה אלבה", "גרין מייל".

תיאטרון תמונע: "סלינגר", "העורבים של מר ולסר", "החתונות של אמא", "המתנדב". הספריה: "בשפל", "ריצ'רד השלישי", "כמו שתרצו אותי".

הזירה הבינתחומית - "דולי סיטי" תיאטרון ארנסברג, גרמניה: "קסנדרה".

אנסמבל עיתים: "הרצל". אוניברסיטת תל-אביב: "דון ז'ואן ושיפל חברו", "הרחק מכאן". תיאטרון הסימטא: "כל יום חמישי".

טלוויזיה - "חמ"ל", "מלנומה אהובתי", "סרוגים", "המיוחדת", "פנים אבודות בתנ"ך".

זוהר מידן | פשושיציה

בוגרת גודמן בית הספר למשחק בנגב.

זוכת פרס השחקנית המבטיחה בפסטיבל עתיד התיאטרון, זוכת מלגת קרן שרת, זוכת 7 מלגות שונות בבית הספר למשחק. מועמדת לפרס השחקנית המבטיחה בפרס התיאטרון הישראלי על "בימינו לא יוצאים לדו-קרב".

תיאטרון באר-שבע: "בית ברנרדה אלבה", "טייבלע והשד שלה", "הרולד ומוד", "חתונת דמים", "אם נדע לאהוב", "בימינו לא יוצאים לדו קרב".

תיאטרון לילדים ולנוער באר שבע: "מלכת השלג", "אקסטרה לארג".

תיאטרון תמונע: "פוריה", "הבקכות". אנסמבל Umami: "לא מכניסה את זה הביתה", "חמוץ". תיאטרון הקיבוץ: "שמונה בעקבות אחד". אנסמבל פאתוס מאתוס: "בחדרי חדרים".

קולנוע - "היום שאחרי לכת", טלוויזיה- "קונפס tlv", "עיקרון ההחלפה", "מתלהבת".

אברהם סלקטר | ליכטנשטיין

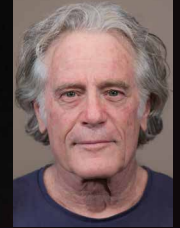
למד ב-HB סטודיו בניו-יורק.
 בית ליסין: "מירלה אפרת פילומנה", "איש הגשם", "פלדה", "אנדה", "פרינסס מרי 7", "רוחלה מתחנת", "הפרדס" ועוד. תיאטרון הקאמרי: "תיקון חצות", "אבא של החתן", "אדון וולף", "הזאבים". הבימה: "יוליוס קיסר", "סדקים בבטון", "אנטיגונה", "ההולכים בחושך" ועוד. תיאטרון חיפה: "זיכרונות חוף בריטון", "צייד המכשפות", "חתונה אחרונה". תיאטרון נווה צדק: "נעורי וורדלה", "מסע ארוך אל תוך הלילה" (תאטרון פרטי). הצגות יחיד: "שתוכל לבד" ו"זמשפט דוד", אותה ביים בתאטרון תמונע. קולנוע- "חולה אהבה משיכון ג'", "השוטר אזולאי", "ל"ג בעומר", "גירפות", "התפרצות X", "אבינו", "ישמח חתני", "גט" ועוד. טלוויזיה - "סיטון", "קו 300", "בלש בירושלים", "שמשי", "פספוסים", "שבתות וחגים", "פרשת השבוע", "החברים של נאור", "מרחב מוגן", "אחד אפס אפס", "שכונה", "שנות ה-80", "זגורי אימפריה", "צומת מילר" ועוד.

מולי שולמן | רשס

שחקן, במאי ומתרגם. בוגר הסטודיו של ניסן נתיב תל-אביב, שנת 2000.
 שיחק בהרכב האימפרוביזציה "למה אלפקה" - 2007-2001. מאז מאלתר בהרכב "טרי פולינג" ברחבי הארץ ובפסטיבלים בינ"ל. תיאטרון באר-שבע: "הזכייה הגדולה", "יונו והטווס", "קומפני", "הכל אודות חווה", "סוביניר", "הכל בגן", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "רומיאו ויוליה", "פרק ב'", "קומדיה סקסית בליל קיץ" (משחק ואף עיבד יחד עם ירון ברובינסקי), "עפיפונים", "בימינו לא יוצאים לדו-קרב", "דונה פלור נשואה לשניים".
 בימוי ותרגום - תיאטרון תמונע: "מר קולפרט" - (זוכת שני פרסי "קיפוד הזהב" 2010). גודמן בית ספר למשחק בנגב: "סקאפן"/"מולייר" - שנה ג', 2014 ועוד. תיאטרון באר-שבע: "בוא תכיר את אבא".
 טלוויזיה - "זה המצב", "הכל הולך הולך" (עונה 1+2), "בלתי הפיך", "המובילים", "להתבגר" ועוד, "תראו מי שואל", "קופיקו".
 מדבב זה למעלה מעשור בכל ערוצי הילדים.
 קולנוע - "חטאים" בבימוי אבי נשור, "ג'סט" בבימוי קובי מחט

אבי פניני | רחנצויג

בוגר בית צבי.
 מראשוני להקת תיאטרון החאן בשנות ה-70 שם עשה את תפקידו הבולט "פנטלונה" בהצגה משרתם של שני אדונים בבימוי מייקל אל פרדס.
 שיחק 10 שנים בתיאטרון החאן ומשם נדד כעצמאי לתיאטרון בית לסין, הבימה, תיאטרון הקאמרי, תיאטרון חיפה, תיאטרון באר-שבע.
 תיאטרון תמונע: "הבקחות", "חופרים".
 דיבב שנים סרטים מצורפים.
 שיחק בסרטים בין היתר "אין שמות על הדלתות" על תפקידו בסרט היה מועמד לפרס השחקן המצטיין.
 טלוויזיה - "רמת אביב ג'", "קו 300", "לחיי האהבה", "השיר שלנו", "תקוויקי", "שועלים", "שכונה".
 "שאריות" סרט קצר עליו זכה בפרס המשחק בפסטיבל סרטים בסרביה.

אריק גרשקוביץ' | נגן חמת חלילים

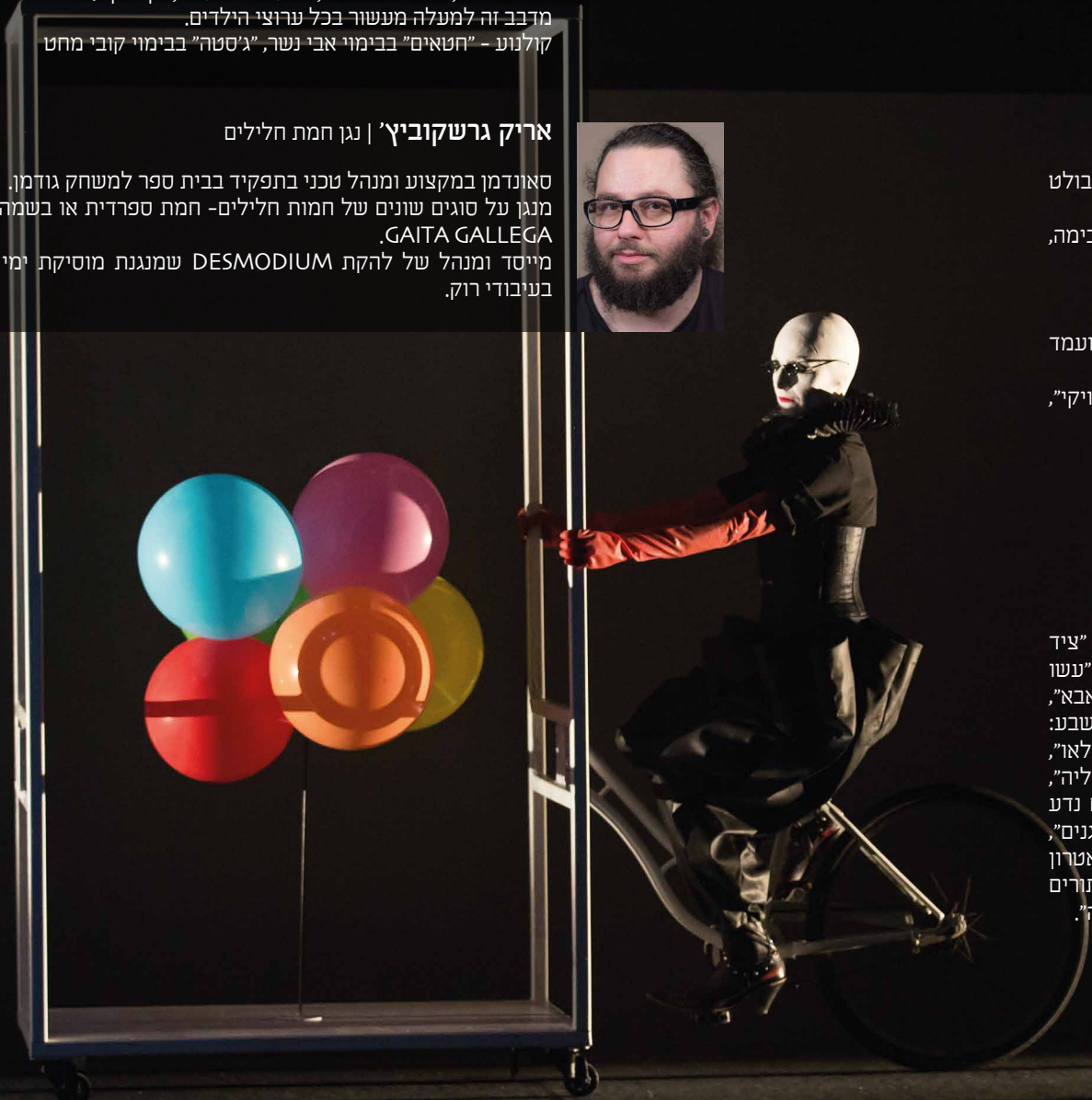

סאונדמן במקצוע ומנהל טכני בתפקיד בבית ספר למשחק גודמן.
 מנגן על סוגים שונים של חמות חלילים - חמת ספרדית או בשמה המקורי GAITA GALLEGA.
 מייסד ומנהל של להקת DESMODIUM שמנגנת מוסיקת ימי הביניים בעיבודי רוק.

אמיר קריאף | פרופסור קיפראני

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 1997.
 תיאטרון חיפה: "מרחב מוגן", "אותלו", "המלט", "רומיאו ויוליה", "ציד המכשפות", "גן ריקי", "אירמה לה דוס", "אימפרו". תיאטרון בית ליסין: "עשו עליך סרט", "אלטלנה". תיאטרון הקאמרי: "עוץ לי גוץ לי", "הצמה של אבא", "דמוקרטיה", "המלט", "יתוש בראש", "היה או לא היה". תיאטרון באר-שבע: "הרוזן ממונטה כריסטו", "החולה המדומה", "בוגד", "הכל אודות חוה", "גלילאו", "נורה", "פרח השכונות", "איפיגניה", "הגיבן מנטרדאם", "רוחות", "רומיאו ויוליה", "פרק ב'", "גרין מייל", "קומדיה סקסית בליל קיץ", "הורים אימים", "אם נדע לאהוב", "בוא תכיר את אבא". תיאטרון הספרייה: "בעל אידיאלי", "הבורגנים", "המיוזטרופ", "שדים ורוחות", "הנס של אנטוניוס", "ערב שירי זק ברל". תיאטרון המדיטק בשיתוף בית ליסין: "כטוב בעיניכם". משתתף במופע האלתורים "פרוביזורי". פרינג': "מנגינות מזורות". תיאטרון צוותא: "בוא לא נדבר על זה".
 קריין בחסיונות של הזכינית קשת ובפרסומות רדיו וטלוויזיה.
 צלם ועורך וידאו.

עלילתית השוזרת את הקברט הסאטירי **קטשופ** סביב "שיחות השלום במזרח התיכון", אם כי באופן רופף, מעגנת את כל הקטעים במציאות הפוליטית הישראלית של אותם ימים. הסאטירה **מלכת אמבטיה**, שכבר נכתבה על רקע מלחמת ההתשה (1969-1970), לא על רקע האופוריה ששטפה את ישראל לאחר הניצחון חסר התקדים במלחמת ששת הימים, שונה מקודמותיה הן בעוצמת הביקורת ובחריפותה, הן בקשת הרחבה של מושאיה. [...]

אולם ליון לא הושפע רק מהמגמות הערכיות והפוליטיות החדשות שהחלו להתגבש במרחב הלאומי הישראלי, אלא גם ממגמות תיאטרוניות של המודרניזם האירופי במחצית הראשונה של המאה העשרים. ההשפעה הזו ניכרת בבחירת הנושאים, באופני ייצוג המציאות ובאופי היחסים בין במה לקהל. אחדים ממבקריו של ליון כבר ציינו את זיקתו לתיאטרון האפי, שברטולד ברכט הוא נציגו העיקרי, במיוחד באמצעות אפקט הניכור, ולתיאטרון של אנטון ארטו, אם כי ההשפעות של התיאטרון האירופי על ליון היו מגוונות. בתבניות הדרמטיות שלו, כגון תיאטרון בתוך תיאטרון, ובעיקר במטא דרמטיות הגבוהה של מחזותיו, ניכרת השפעתו של לואיג'י פירנדלו. גרשון שקד מציין את הזיקה של ליון למסורת הז'אנר הקברטי כפי שהתגבשה בצרפת כבר בסוף המאה התשע עשרה והתפתחה מאוד בגרמניה בראשית המאה העשרים. שקד משייך למסורת הזו לא רק את הסאטירות של ליון, אלא גם מחזות משפחה דוגמת **יעקובי וליידנטל**. עם זאת, הזיקה העיקרית של ליון היא לתיאטרון האבסורד, שהציב במרכז עיונו את המצב האנושי הקיומי כמצב אבסורדי שאין כל אפשרות לבטל את התנייתו או לשנותו. גם השתתת המחזות על דימוי פיוטי ממוקד, או על מערכת של איזמים מרכזיים, במקום על תשתית ריאליסטית, וחוסר האמון ביכולתה של השפה לייצג מציאות פנימית או חיצונית, משותפים לתיאטרון האבסורד ולליון. היבטים פארודיים וסאטיריים, השכיחים בעיקר ביצירתו המוקדמת של ליון, ושבאה בהם לידי ביטוי ביקורת על צורת הקיום החברתית תרבותית ועל הכזב שבכל לשון, אפשר למצוא במחזות אבסורד כגון **הזמרת בעלת הקרחת** (1950), **הכיסאות** (1952) ו**קרנפים** (1959) של אדן יונסקו. אולם הזיקה של ליון לסמואל בקט ניכרת לעין במיוחד. בקט וליון שניהם מחזאים ובימאים, משוררים ומחברי פרוזה, לא רק דרמטורגים. המצב היסודי שבו נתונות הדמויות של בקט, המבוסס על תלות הדדית כובלת ומענה, למשל בסוף משחק ובמחכים לגודו, השכיחות הרבה של השימוש בחפצים, במשחקים ובתחפושיות והחזרות על פעילויות פיוזיות אופייניים הן למחזות האבסורד של בקט, הן לליון. אולם בשורש הזיקה שבין ליון לבקט מצויה תחושה קיומית בסיסית ש"אין דבר ממשי יותר מן האין", כלשונו של בקט. שמעון לוי מנסח זאת כך: "המוות הוא ללא ספק נושא שולט ביצירות שניהם, אם כשלעצמו... ואם כסמן המשמעות של כל החיים שלפניו." בעצם, מחוללו של המצב האנושי האבסורדי הוא עמידתו של האדם מול עולם משולל ודאיות כשהוא מעורטל מהנסיבות העיקריות של מעמד חברתי או הקשר היסטורי, ממתין בבדידות בין לידה למוות ללא כל יכולת ממשית להגיע אל אחיו בני האדם.

מתוך פרק "מבוא: כי מה זה אדם?" ומיהו המחבר?"

בספר **היושבים בחושך: עולמו הדרמטי של חנוך ליון: סובייקט, מחבר, צופים**

מאת פרופסור זהבה כספי, ירושלים: סדרת מסה קריטית - כתר הוצאה לאור, מרכז הקשרים - אוניברסיטת בן גוריון בנגב, 2005 (עמ' 35-27)

הקשרים: הביוגרפי ההיסטורי והספרותי

ההקשר הביוגרפי

חנוך ליון, בן למשפחה חסידית יוצאת פולין, נולד ב 18 בדצמבר 1943 בשכונת עוני סמוך לתחנה המרכזית הישנה של תל אביב. את השכלתו היסודית רכש בבתי ספר דתיים, תחילה ב"יעבץ" ואחר כך בבית הספר התיכון "צייטליך". את לימודיו קטע מותו הפתאומי של אביו מהתקף לב כשליון היה בן שתים עשרה וחצי, והוא נאלץ לעבוד כדי לעזור בפרנסת המשפחה. הוא עבד כשליח ובד בבד המשיך, ואף סיים, לימודי ערב בבית ספר תיכון חילוני שהיה מיועד לנערים עובדים. לאחר השירות הצבאי למד באוניברסיטת תל אביב ספרות ופילוסופיה. ליון מת ממחלת הסרטן ב 18 באוגוסט 1999, והותיר אחריו מורשת ספרותית ענפה: חמישים וחמישה מחזות, שרק חלק מהם הוצגו, רובם בבימויו, קברטים סאטיריים, סיפורים, מערכונים, תסריטים, ספר שירים וספרי ילדים. שתי חוויות ילדות מרכזיות היו לחוויות המכוננות של זהותו הספרותית. האחת, המרחב הגיאוגרפי פיזי והמיליה החברתי של שכונה אפרה בפרוורי תל אביב, שבה גדל ובגר. עקבות שלל טיפוסיה של אותה שכונה, אנשים שחיו בשולי החברה העירונית, עקורים וקשי יום, ניכרים בדמויות רבות של ליון, שמזוהה המלווה אותן לכל מקום היא אביד מובהק המייצג את תלישותו וניכורו. החוויה האחרת, החוויה המכוננת הראשית של עולמו היצירתי, היא מותו של האב והיתמות. הם הפצע המדמם שמכוחו נובעת כל יצירתו של ליון. האובססיות של ליון ביחסו למוות, שאין יצירה אחת שאינה נוגעת בו באופן זה או אחר, אינה יכולה להסתבר אלא מעוצמת החוויה של ההיעדר שהותיר אחריו האב המת. עלבון בגידת האב, מצד אחד, והגעגועים לחסד מגע ידיו, מצד שני, חקוקים ברובד העמוק ביותר של יצירתו.

ההקשר ההיסטורי וההקשר הספרותי

ראשיתה של פעילותו הספרותית של ליון בכתיבה סאטירית, תחילה בעיתון הסטודנטים של אוניברסיטת תל אביב, "דורבן", ואחר כך בתיאטרון, בהעלאת שלושה קברטים סאטיריים, **את, אני והמלחמה הבאה** (1968), **קטשופ** (1969) ו**מלכת אמבטיה** (1970), שהיו תגובה ישירה על המציאות הפוליטית שהשתררה בארץ לאחר מלחמת ששת הימים. הסאטירה הראשונה היא עדיין בעלת אופי כללי, המדגיש את מחירה הנורא של כל מלחמה (מכל ארבעה עשר הקטעים - מערכונים ושירים - רק בארבעה יש נגיעה ישירה למציאות הממשית של העת ההיא). לעומת זאת, המסגרת המבנית

מתוך הפרק בקט ולוין: שפת גוף, הוראות במה ואינטרטקסטואליות

מאת ד"ר ברכה צמח
תל אביב: רסלינג, 2012 (עמ' 95-89)

המוות ומשמעות החיים

אצל בקט ולוין העיסוק המחלה, בגסיסה ובמוות הנו שווה ערך לעיסוק במשמעות החיים. ואכן, הדמיון הבולט ביותר בין בקט ולוין בעניין העקבי, המעמיק והעצום שגילו בצערו של האדם ובסבלו. רוב גיבוריהם של בקט ולוין הם אנשים מעוותים, נכים ומושפלים. עם זאת, עדיין קיימת אצלם מידה מסוימת של תודה המקרינה אופטימיות משונה, על אף הגרוטסקה של הגוף המושפל והנפש המיוסרת. מקורה של אופטימיות זו בתהליך עתיר ספקות שעובר על הגיבורים. תהליך זה נע מעמדה רציונלית ומפוכחת שלפיה "הכל הבל", לעמדה מפוכחת לא פחות שלפיה קיים באדם אלמנט ייחודי ורוחני, על אף החומריות שלו ומידת השפלות שבה הוא חי. אצל שני המחזאים ישנו חיפוש בלתי נלאה אחר משמעות החיים, או כדברי איוב הלויני - תקווה ל"הצדקת הקיום". הצורך של הגיבורים לרדת לשורשי הווייתם ולמהות חייהם הוא צורך בעל משמעות עמוקה עבורם, אלא שהם מגלים משמעות זו רק ברגע מותם. [...]

אצל לוין, בדומה לתיאטרון של ימי הביניים, הגיבור המרכזי הוא פעמים רבות המוות. במחזה **ההולכים בחושך** מתמלאת הבמה במתים ובגוססים, מחזה זה הוא מעין מסכת קצרה שבה 36 שחקנים - חלקם חיים, חלקם מתים וחלקם "מחשבות". הדמויות של לוין חסרות שם, יש להן רק כינוי. כולן צועדות בסך לרוחב הבמה: "ההולך", "המחכה", ו"החומק", "הדוחק", "הדחוק" ו"הנדחק", "קרעי המחשבות" ועוד. מנקודת המבט של המוות, כולם שווים. הבמה חשוכה, וכל דמות בתורה מספרת משהו על עצמה, אבל כל הדברים נדושים וממילא הסוף של כולם הוא המוות. אלוהים מופיע במחזה כדמות שולית, שכן בסופו של דבר הכל הבל הבלים. מסע הדמויות במחזה של לוין הוא למעשה מסע אל המוות, כמו במחזות המוסר של ימי הביניים. אלא שבשונה מהם הוא אינו מסתיים בניצחון הטוב על הרע, או במעבר דרך "כור המצרף", שבו הנשמות מיטהרות בדרכן אל הרוחניות הצרופה. הגיבורים של בקט ולוין ממתנינים למוותם, והיצירה היא מסע בדרכם אל המוות.

מחזותיו של חנוך לוין בעולם

מחזותיו של חנוך לוין זוכים להצלחה ברחבי העולם. הם תורגמו ל-26 שפות: פולנית, צרפתית, גרמנית, הולנדית, צ'כית, הונגרית, רומנית, ספרדית, יידיש, איטלקית, שבדית, אנגלית, ערבית, מרוקאית, קנייתית, בולגרית, פורטוגזית, סינית, קטלאנית, סלובנית, סרבית, יוונית, טורקית, קרואטית, טג-לוג (פיליפינים). בפולין, מועלות בכל רגע נתון כ-10 הפקות שונות. בצרפת, רוב המחזות יצאו לאור והם זוכים לפופולאריות. בסין פורסמה אנתולוגיה ובה מבחר ממחזותיו. גם בגרמניה, רוסיה, הונגריה, איטליה, צ'כיה, סלובקיה, ברזיל וטורקיה - ניתן לפגוש את הדמויות הליוויניות במבחר שפות. עד שנות ה-90 הדעה הרווחת היתה שמחזותיו לוקאליים ולא ניתנים לתרגום, אך העולם חושב אחרת. המכון למחזאות ישראלית ע"ש חנוך לוין יזם לאחרונה סדרת תרגומי איכות של מחזותיו לאנגלית.

מאת שמרית רון
המכון למחזאות ישראלית
ע"ש חנוך לוין
The Hanoch Levin Institute
of Israeli Drama

"מחזותיו פותחים חלונות אל תוך נשמותינו, כדי להוציא את כל שצריך מתוך התאים הנעולים והעמוקים הללו."
מתוך עיתון The Guardian, אנגליה.

מתוך המאמר **תיאטרון המוות והמחשה ההעדר : על דפוסי הבימוי של חנוך לוין**
מאת ד"ר דורית ירושלמי
בספר "האיש עם המיתוס באמצע: עיונים ביצירתו התיאטרונית של חנוך לוין", בעריכת פרופ'
שמעון לוי ופרופ' נורית יערי, תל אביב: הקיבוץ המאוחד, 2004 (עמ' 253-231)

המוות הוא לייטמוטיב במחזותיו של לוין "זכור את המוות" (Memento Mori) ו"מחול המוות" (Dance Macabre) הגרוטסקי מופיעים מראשית יצירתו הדרמטית. גם הביטויים הדרמטיים של נושא המוות בולטים בפואטיקה של לוין, והעתקתם ממחזה להצגה בבימוי לוין, איננה רק העתקה טכנית מממצע לממצע או משפה לשפה, אלא אקט פרשני יצירתי, המשקף הקשרים אסתטיים וסגנוניים, במאמר זה אדגים כמה מדפוסי הבימוי של לוין תוך מיקוד באפיונים חוזרים של החלל והתנועה, כ"סימני בימוי" במבחר מייצג של הצגות, וארגיש את תימת המוות דרך ייצוגיה הבימתיים. להלן אתאר גם כמה יסודות מטא תיאטרוניים האופייניים לחלל המעוצב של לוין, ואתיחס בפירוט לשניים מסימני הבימוי הייחודיים לו, תהלוכות ו-tableaux ("טאבלו", משמע תמונה חיה), השילוב בין הנייחות והתנועתיות הם שניים מאופני הבעתו התיאטרוניים של המוות. לוק הכימאי מעצב את מסלול הידידה לקבר מתהלוכה ל-tableau, התוצאה, לדעתי, תמונה בקסמה התיאטרוני של משמעות חמקמקה, עמומה במכוון ולרוב מורבידית של העולם המוצג. שילוב, "בארקיות" הססגוניות והתיאטרליות המופגנת של ההצגות עם התכנים המורבידיים של העולמות הבדיוניים, הוא ניסיון להמחיש את הבלתי ניתן להמחשה ולייצוג; את הנעדר האולטימטיבי - המוות.

Memento Mori

המוות כתעלומה בחיי האדם וכנושא ומושא ביצירה דרמטית מכפיף את הבימוי להתמודדות עם השאלה כיצד לייצג את שאינו ניתן להמשה מנטאלית תודעתית. על פי הטיפולוגיה ההיסטורית שמציע פביס (Patrice Pavis : 1997) בדיונו על המיונסצינה, הרי זו הלוינית היא שילוב בין מיונסצינה אפית, הנובעת מהמבנה האפיונדיאלי המאפיין את מחזותיו, לבין מיונסצינה "מתואטרנת" (Theatricalized). במקום חיקוי הממשות חותרים סימני ההצגה למשחק, להצגה של הצגה ולתפישת תיאטרון כמערכת מוסכמות היוצרות אוטונומיה אמנותית לעולם הבדיוני המוצג. מאפיין זה נובע מתימת המוות הרווחת במחזאות של לוין, תיאטרון המוות במיונסצינה הוא המחשה בימתית קונקרטי של ההעדר. קיים קשר היסטורי ומדיומלי בין התיאטרון לבין פולחני המוות, שכן מאז ומעולם הייתה הבימה חלל מרתק לחללים. האסתטיקה הבימתית שמייצרים המוות ודמויות המתים קשורה, בין היתר, בגלגלים למיניהם של תפישת העולם כבימה, ומתגלמת ביחסים בין הבימה לחוצבימה במטאפורה ה"תיאטרון מונדי". [...]

בהלוויה חורפית המתים הם ברוגונצלא אבי החתן, ורשס, אבי הכלה, המסתלקים מהעולם הזה במהלך מסע הבריחה מלצ'ק, המנסה להביאם להלוויה אמו. אנג'ל סמואל הוא מלאך המוות המוציא אותם מהעולם הזה בנפחה, ואליו הם חוזרים כרוחות רפאים ראות, אך עדיין לא נראות מבחינת שאר הדמויות בעולם הבדיוני. בתמונת הלוויה החותמת את המחזה, אלטה הנקברת ורונצווי המתעמל המת משלבים זרועות ומביטים בצחוק בהלוויה. הם אפוא הצופים הבימתיים המפתים את הצופה להתבונן יחד איתם ומאותה זווית אירנית במוות. מכאן ואילך פותח לוין במהלך דרמטורגי כפול, מחד גיסא, הצגת המיתה רוויית הדם והיסורים בתיאטרון בתוך התיאטרון, החל במות אויב על השיפוד, כאובייקט במופע קרקסי, ועד המוות הבימתי "המרהיב" בכריתת ראש; ומאידך גיסא, קשר בלתי אמצעי בין דמויות המתים לדמויות החיים המתחיל באורזי המזוודות (הניה ובעלה צבי המנוח. מופיעים בפני אלחנן בנס) ועד ההולכים בחושך. דמויות המתים חיות בממד אחר, כבריון הנוסף על מישור הבדיון ה"מציאותי" בהצגה, דמויות המתים מתפקדות כאמצעי אירוני המלמד שאין בחיים דבר שאינו דומה למוות, ואולי, מנקודת מבטם של החיים, גם במוות אין דבר שאינו דומה לחיים. בתחומי התיאטרון בתוך התיאטרון, הניגוד בין החיים למוות, מתבטל כביכול, אך למעשה מובלט מחדש. תמונות "חיי המתים" הן חומר גלם לבימוי מעמדים בימתיים הממחישים מאבק בין נוכחותו הפיזית הטהורה של השחקן, לבין ייצוג ההעדר האולטימטיבי של הדמות הבימתית (stage figure) הנקלטת ו"חיה" בתודעת הצופה. [...]

תיאטרון המוות בחלל המעוצב

לוין ביים את מחזותיו על במה קונבנציונלית ובדרך כלל מינימליסטית, שבתוכה בימת תיאטרון בתוך תיאטרון המוגדרת במסך או בבימה קטנה מוגבהת, באובייקט המשמש "אזור" צפייה, ועוד. כך מבליטה התפאורה את עצמה כתיאטרונית. החסכנות בחלל המעוצב ובתיאטרון בתוך התיאטרון מצהירה על ההצגותיות, על ההפגנתיות המכוונת של העולם הבדיוני ומבליטה את פעולת הצפייה (שמצידה מחזקת את תפקיד הצופה, הקהל). לא רק שמודעותו של הצופה לקיומה של פעולה פרפורמטיבית מועצמת, אלא שפעולה זו עצמה היא הנושא הנדון. המינימליזם בעיצוב התיאטרון בתוך תיאטרון אינו סותר את האפקט הסגוני, הנוצר מהשימוש המיונסציני העתיר בתאורה, בתלבושות, באיפור וכר. אמצעי ההבעה התיאטרוניים והטכנולוגיה הבימתית המשוכללת שליון מנצל מדגישים דווקא את תחבולת התיאטרון המכוון לעצמו. לוין מצטיין בעוני "עשיר", או בעושר, "עני" תוך יצירת מתח מפרה לא רק מבחינה לשונית אלא גם בהתייחסות ההדדית בין מרכיבי השפה הלא מילולית. [...]

החלל המתואטרן באמצעות מבנה התיאטרון בתוך תיאטרון הוא, אפוא, מעין פנים הגולגולת או תודעת המחזאי בימאי, שהתיאטרון עבורו הוא זירת משחק של נוכחות והיעלמות. ועוד : ככימאי מייצג לוין את הריק, שמובנו מוות, באמצעות הגשמיות (Corporeality) והזמניות (Temporality) של הממצע התיאטרוני, ובאופן זה לא רק מבליט את אי שקיפותו של הסימן התיאטרוני, אלא גם יוצר עולם שבו הדימוי המרכזי, דמויות המתים, הוא דימוי תיאטרוני, חושי, הפועל על הצופה ברמה הרגשית חווייתית. כך הוא מפעיל באופן אינטנסיבי את התיאטרון החשאי שבתודעתו של הצופה. [...]

ה"הוספה" בבימוי של לוין מבליטה את הצפייה בעזרת אמצעים מטא תיאטרוניים בחלל המעוצב. הפער בין החלל הדרמטי המאוחר מפי הדמויות לחלל המעוצב המוכוון עצמו, שדרכו מיוצג העולם הבדיוני, הוא חלק מהאמצעים היוצרים את הדמונסטרטיביות של ההצגות. התיאטרליות המופקת מהחלל המעוצב ממחישה את המורבידיות הבולטת של התימה. המוות הוא ההעדר השולט במחזות. החלל המטא תיאטרוני המעוצב ממסגר מיונסצנות מתואטרנות הממצות עד תום את הרגע התיאטרוני של האין. הצופה "זוכה" בחוויית ההעדר דרך השפע של אשליית התיאטרון. [...]

הבימוי של לוין הוא פעולה יצירתית פרשנית של הטקסט הדרמטי, המפתה את הצופה בקסם התיאטרוני. היסודות המטא תיאטרוניים בחלל המעוצב, כמו גם עיצוב התנועה בטאבלו ובתהלוכה, הם מדפוסי הבימוי הבולטים והאופייניים ללוין. הם ה"הוספה" המרחיבת והתנועתית לדמויות ולסיטואציות, המעשירה את הטקסט הדרמטי. לוין הכימאי מסמן את מסלול הירידה לקבר מתהלוכה לטאבלו, ושובה את הצופה בקסם התיאטרוני של הדימויים הבימתיים שיצר. השילוב בין הבארקיות, הססגוניות והתיאטרליות המופגנת עם התכנים המורבידיים של העולמות הבדיוניים הוא ניסיון להמחיש את הבלתי ניתן להמחשה ולייצוג; את הנעדר האולטימטיבי, המוות. המוות עצמו הוא נטול גבולות חלל וזמן, ולכן ייצוגו הבימתי מעורר שאלות הקשורות בייצוג, מפני שהתיאטרון הוא מדיום המנכיח נוכחות בדיונית בחלל ובזמן ריאליים בזמן הווה באמצעות נוכחותם הפיזית של שחקנים. בבימוי של לוין נרתמים אמצעי התיאטרון כדי להמחיש לא רק את קיומו של האין, אלא בעיקר כדי להמחיש כי האין הוא חלק מהיש. הצגת "הלא יש" מתבצעת בתחום החלל והזמן של התיאטרון בתוך תיאטרון. מכאן נובעת ההצגותיות המופגנת של האירוע, המתווה, בין היתר, את גבולות ייצוג האין בהצגה ומאפשרת לצופה לראות לא רק כיצד מיוצג הייצוג, אלא גם ובעיקר מפתה אותו להישבות בקסמה של פעולת הייצוג. במונן זה ה"הוספה" של הבימוי מדגישה לא רק את העיסוק האינטנסיבי של לוין הכימאי במדיום עצמו, אלא את בחירתו להבליט את התיאטרון ולהופכו לנוכח ובעל משמעות כשלעצמו, באופן שהוא חדל להיות "שקוף" והופך להיות מוקד החוויה האסתטית.

האנשים שמאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית

יו"ר: פרופ' אייל שיינר | ריימונד אברג'יל | קרן אוזן | אורן אהרוני | אבי אטיאס | עו"ד דני אליגון | ד"ר אנגלרט מאיר פיני בדש | נעמי בלומנטל | ראובן בן סימון | משה גולדפרב | דניאלה גז | אשר גרינבאום | ד"ר אהוד דוידסון | פרופ' צבי הכהן | אפרת זיו-אספיר | עפרה חן | אהרון ידלין | דוד יוסוב | סימה כחלון | גילה לוי | עופר ליפשיץ | עליזה מנור | פרופ' ג'ורג' מרקוביץ | עו"ד מאיר סהר | אריה קליינמן | אמיר רונבלט | יוסי רייך | גלית שבט | יצחק שתיל

ממונה בטיחות יעקב הכהן | **ייעוץ משפטי** רמה לשם, עו"ד אהוד ערב, עו"ד | **משרד רו"ח** חדד ושות', רו"ח **מבקר פנים** אלברט פרץ, רו"ח | **רופא התיאטרון** ד"ר מיקי (מייקל) גידון | **מנהל שיווק ומכירות** ירון משלי | **מנהלת מח' מכירות ושירות לקוחות** אילנית וקני-בקר | **נציגי מכירה** רותם אוזן, ורד דהן, שרה דוויט, כלנית זור, קארין חבאז, ניצן טלמור, אירית יהודה, כרמל לוט, אביב מורגיאן, נטלי רפאילוב, רעות סבת, רפאל סקירה | **אחראית משמרת חגית** שלי | **שירות לקוחות** רותם אבוקסיס, אילנה בגונב, ליאור ביטון, טל כהן, גלינה ליצוס, אלנרה מילקוב, מור פרץ | **רכות בקרת מנויים** יפעת חילי | **רפרנטית מחלקת עסקית** מזל אבר | **מנהלת מכירות** אזור דרום | אושרה דנן | **מנהלת מכירות** חוץ רונית קריספין | **דוברות** יחסי ציבור איטל תקשורת | **מנהלת פרסום והפקות אירועים** שני אמור | **רכז שיווק בניו-מדיה** מיכאל קושניר

מנהלת מחלקת חינוכית וקשרי קהילה הילה פז | **רכז תכניות ויוזמות** תומר ששון | **רכזות תוכן והדרכה** אור פרץ | **רכזות אדמיניסטרציה** עדן גזיאל | **רכזות אמנותיות** אולם 3 | **אחראית קשרי חוץ** נופר ברקול | **מנהלת כספים** כנרת סברי, רו"ח **הנהלת חשבונות** אנה ברץ | **חשבות שכר והנה"ח** אילנית דחליקה | **מנהלת לשכת הנהלה** תקוה סקוי | **מנהלת אדמיניסטרטיבית** וע. **מנכ"ל** דנה קוניו | **עוזרת אישית למנהל האמנותי** ליבי בן סימון, שירי רחן (מ"מ) | **אחראית מלבישות** לריטה מיגירוב | **מלבישות** יהודית אלקיים, שנית ביטון, אביבית עמר, ירדן קליין | **מעצבת ומנהלת מחלקת איפור** ופאות מרינה נודל | **מעצבת ומנהלת מחלקת תלבושות ואביזרים** גילי כוכבי | **מחלקת תלבושות ואביזרים** עירית נתיב, אורה קמומיל, נדב כהן | **צוות במה** יוסף ברושטיין, אריה לוצאטו, דודו מויאל, יהודה מליסה, אלעד רחמים, ארבל פורסטר, מתן וקנין, קובי צמח | **מנהלי במה** משה הראל, אלי יוספי, אלי יורם, מוטי ברהום, חנוך אברהם מח' **סאונד ומולטימדיה** יעקב אבודרהם, אנדריי לומונובסקי, אייל פיש, ניר רובין, אסף טוויסט | **תאורה** רותם אבירם, שמעון זרחי, אבי זוהר, עדי זריהן, אלירן צדיק, גבי פרידריך | **מנהל ומעצב תאורה** שמואל מור | **מנהלי הצגה** שלמה לסרי, איציק קריספין | **מנהל טכני ומנהל מחלקת סאונד ומולטימדיה** אופיר ספיר | **מנהל הפקות ותפעול** יואב מהרבני | **יועץ אמנותי** עידו ריקלין | **מנהל אמנותי** רפי ניב | **מנכ"ל** אורן אהרוני

חברי אגודת ידידים לשנת 2017/18 (לפי סדר הא"ב)

מייסדים

אלתר אמנון ועדנה | לוצאטו את לוצאטו בע"מ | לוי אריה - הקהילה היהודית של מונטריאול - Federation CJA | מתן שירותי בריאות בע"מ

ידידים

אבקסיס משה ואורית | אביסרור גלית וג'קי- אביסרור משה ובניו | איתני רונית ואלדד | אליה רחל ומקס | אלימלך כוכי ומאיר
אניסמן רחל ואבני חיה | אספיס-זיו אפרת ורועי - שבלול הפקות | בליסטרא שוש וגיל | בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ
בן ישי רחל ויוסי - חברת ש.ב.ה שיטות בניה | בן כנען סימה וישראל | בן סימון דוד, מנכ"ל - אדמה מכתשים | בן שמואל יצחק
ברקאי פנינה ודניאל | ד"ר ברנר הלל ודורה | גז דניאלה ויוסי | גרינבאום אירית ואשר | ד"ר אורי חבושה, רכז התקשרויות - אדמה מכתשים
חמו שי ועל - חמו שי עבודות בניה בע"מ | ד"ר טהר הילה | כחלון סימה ויעקב | ליפשיץ איריס ועופר | לוי רחל, קשרי קהילה - אדמה מכתשים
מיטלר אורית ואורי | מייסלס מקס ורוסיטה | עו"ד מימון אריה וסימונה | מרש עליזה ורמי | נגב מינרלים בע"מ | יעקב נגר
נוראל חוי ורחל | נגר אבלין וגבי - פארק הרכב גבי | ד"ר יעל סנה ודרורה בני | סדן דגנית ויורם | סופרו מירב ויובל
סמדיה אמיליה וציון | ענע מנור, יזום, שיווק וניהול בע"מ | פרחי שוקולד - צמיגי ליכוביץ | צבי תקשורת והוצאה לאור בע"מ
ריביצקי גרגורי | שדה טל | שוורץ יוסי | שופן יהודית | שורק יפה ויגאל | פרופ' דורית ואלון תבור | תבליני מימון

נותני חסויות ותורמים

אדמה מכתשים | Adelis Fondation/Adelis Foundation

שחקני התיאטרון לעונה 2017-2018 (לפי סדר הא"ב)

אביטל איצ'ו | אבני תום | אדרי אור | איתן יעל | אלוש רעות | אסף רועי | אסרף אסתי | אפשטיין עמית
ביטרמן רון | בליץ רוני | בן-דוד אודי | ברובינסקי ירון | ברטו ליליאן | גדני שירי | גולן שירי | גורן ליאת
גרשקוביץ' אריק | דוברוביץקי אנה | דנון ענבר | דקה עלא* | הגואל אוולין | הרוש אלירן* | הררי אביגיל
וינברג מיכל | וקנין יקיר* | זגורי אורי | זוהר עופר | זוהר עדי | חגי תום | חודרוב תום | טובלי אורלי | כהן אורן*
כהן גיל | לוי יובל | לזין תמר* | לסרי אליה* | מאירסון אורה | מידן זוהר* | מזרחי יגאל | מזרחי לירן* | מילוא ענבל*
מלאכי תמר* | מנור ספיר* | מנקי ניר | מרום יהב | נאה שרון* | סלקטר אברהם | סננס אלעד | סעדיאן יואב
עדני אדוה | פניני אבי | פרומוביץ' נעמי | פרץ ניר | צירי בן* | צירצ'י יונתן | קדרי נסרין | קיגלר דוד | קנדל כרמל
קריאף אמיר | רוטשילד ניצן* | רייך ירמי | רינט אריק | שולמן מולי | שירוס מירב | שליט זיו | שנל אדם
שפירא דני* | תורג'מן מעיין

* בוגרי גודמן ביה"ס למשחק בנגב

להצגה "הלוויה חורפית"

מנהל ייצור, הפקות ותפעול יואב מהרבני | מנהל טכני אופיר ספיר | מנהל הצגה שלמה לסרי | עוזרת במאי ניצן נימן
מנהל במה אלי יורם | תפעול תאורה שמואל מור, רותם אבירם | תפעול סאונד יעקב אבודרהם | תפעול וידאו אנדריי לומובסקי
רקווזיטור אלעד רחמים | מלבישות יהודית אלקיים, שנית ביטון | עיצוב וייצור פאות, איפור אפקטים
מרינה נודל | ייצור אביזרים גילי כוכבי, אורה קמומיל | בניית תפאורה אהרונת תפאורות | עריכת תוכן לתכניה
נופר ברקול | עריכת תכניה שני אמור | עיצוב תכניה סטודיו יוכי לנג | צילום תכניה מעיין קאופמן | עיצוב שער פרופגנדה

תיאטרון באר-שבע במשכן לאמנויות הבמה באר-שבע, טל: 08-6266444

שד' יצחק רגר 41 באר-שבע | חפשו אותנו ב- www.b7t.co.il

תיאטרון באר-שבע נתמך על ידי עיריית באר-שבע ומשרד התרבות והספורט

מכתשים והקהילה ADAMA מובילים העין לתרבות

מנוי מיסד הרשות לפיתוח הנגב

המשרד לפיתוח הנגב והגליל

שותפים

by **Hanoch Levin**

Directed by **Yair Sherman**

Stage Design **Yair Sherman and Zohar Shoef**

Costumes Design **Judith Aharon**

Lighting Design **Nadav Barnea**

Original Music by **Nadav Vikinski**

The Cast

Popotchenko - **Or Edri**

Baragoontseleh - **Roni Blitz**

Tsitskeiva - **Lillian Barreto**

Shratzia - **Shiri Golan**

Latshek Bobitschek - **Ala Dakka**

Angel Samuelov - **Michal Weinberg**

Velvetsia - **Yuval Levi**

Alteh Bobitschek, Shachmandrina - **Ora Meirson**

Pshoshitsia - **Zohar Meidan**

Lichtenstein - **Avraham Selektar**

Rosenzweig - **Avi Pnini**

Kipernaie - **Amir Krief**

Rashes - **Muli Shulman**

Bagpipes Player - **Erik Gershkovic**

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel

Tel: 972-8-6266444

www.b7t.co.il